

תת"ע 3974/03/22 - מדינת ישראל נגד אמל שלה

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 3974-03-22 מדינת ישראל נ' שלה
תיק חיצוני: 14123810658

בפני כבוד השופטת אסתר טפטה גרדי
מאשימה מדינת ישראל
באמצעות עו"ד מערוף סעב
נגד
נאשם אמל שלה
באמצעות עו"ד אייל עמאר

החלטה

לאחר עיון בבקשה ובתגובת המשיבה, שמתנגדת לה, הבקשה לביטול פסק הדין נדחית, מהטעמים הבאים:

א. אשר לטענת ההתיישנות שהעלה הסנגור -

הוראת סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982, קובעת כלהלן: **"הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו".**

קרי, שני המועדים הרלוונטיים לעניין מרוץ ההתיישנות הם המועד בו התקבלה הבקשה להישפט ומועד משלוח ההזמנה למשפט.

ברע"פ 867/18 ראובן נתאי נ' מדינת ישראל (04.02.2018) קבע בית המשפט העליון שהמועד הקובע לעניין משלוח ההזמנה למשפט הוא מועד מסירת ההזמנה לדין. ראו דברי כב' השופט י' אלרון שם:

"לשונו של סעיף 230 לחוק ברורה, ועל פיה יש לשלוח את ההזמנה למשפט בלבד בתוך שנה מיום הבקשה להישפט. הסעיף אינו מתייחס כלל למועד משלוח כתב האישום כתנאי להימצאות בתוך התקופה בה ניתן לדון באישום... הנה כי כן, קובע המחוקק במפורש, בחקיקה ראשית ובחקיקת המשנה, כי לעניין מירוצ ההתיישנות בנסיבות כגון דן, המועד הקובע הוא מועד מסירת ההזמנה לדין".

עולה מהאמור שמרוץ ההתיישנות מתחיל עם קבלת הודעת הנאשם על רצונו להישפט, ומרגע הודעה זו עומדת למאשימה תקופת זמן של שנה למסירת ההזמנה לדין לנאשם. לפיכך, על המאשימה להוכיח שהזמנה לדין נמסרה לנאשם בתוך תקופה של שנה מקבלת בקשה להישפט.

בעניינו, כעולה מתגובת המשיבה, המבקש הגיש בקשה להישפט ביום 9.3.21 וזו התקבלה ביום 11.9.21 במרכז לפניות נהגים.

כעולה מאישור המסירה של ההזמנה לדיון, שנשלח לסנגורו של המבקש, זה חזר כ"לא נדרש", חתום על ידי חותמת דואר ישראל, והדוור, מיום 14.12.21. בנסיבות אלה קיימת חזקת מסירה וההזמנה לדיון הומצאה למבקש ביום 14.12.21.

בהינתן האמור, לא חלפה שנה מאז הוגשה הבקשה להישפט ועד למסירת ההזמנה לדיון למבקש, ומכאן שטענת המבקש להתיישנות דינה להידחות.

ב. ב"כ המבקש טוען בבקשה שהוגשה מטעמו שהנאשם לא התייצב לדיון מאחר שסבר שחלפה שנה ממועד ביצוע העבירה ועד הגשת כתב האישום. כאמור מעלה, לא חלה התיישנות בעניינו, והמבקש, שלא התייצב לדיון, עשה דין לעצמו. על המבקש, שזומן כדין לדיון, היה להתייצב לדיון במועד, ומשלא עשה כן נשפט בהעדרו כדין.

ג. אשר לעיוות הדין, המבקש טוען שקיימות לו טענות הגנה טובות, אולם טענתו זו נטענה בעלמא, ללא שהוכחה. בנסיבות אלה לא הוכח קיומו של עיוות דין.

ד. אשר לעונש, גם כאן לא הוכח קיומו של עיוות דין. המבקש הורשע בעבירה של אחיזה או שימוש בטלפון, שלא באמצעות דיבורית, ונדון לקנס בסך 1,000 ₪. הענישה היא מידתית וסבירה בנסיבות העניין.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ' תמוז תשפ"ב, 19 יולי 2022, בהעדר הצדדים.